

ΠΟΡΕΙΑ, 17 ΝΟΕΜΒΡΗ, 15:00, ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ (ΑΘΗΝΑ)

Μπροστά στον Πόλεμο

Ο επανεξοπλισμός της Ευρώπης, η συμμετοχή των «υπερδυνάμεων» σε πολεμικές συρράξεις, της Ρωσίας στην Ουκρανία, επί μια τριετία, και της Αμερικής στη Μέση Ανατολή, είτε με ευθείες επιθέσεις στο Ιράν είτε με αγκυροβολημένο στόλο στην ΝΑ Μεσόγειο και στη θάλασσα της Ν. Κίνας, η γενοκτονία στη Γάζα, οι σφαγές στο Σουδάν, μας αποκαλύπτουν ότι τα πολεμικά στρατόπεδα έχουν ήδη συγκροτηθεί και οι συζητήσεις ανανέωσης των εξοπλισμών επιβεβαιώνουν την επέκταση του милитарισμού και στις κοινωνίες.

Ταυτόχρονα, σε παγκόσμιο επίπεδο τα αφεντικά αναδιανέμουν τις αγορές, τους ενεργειακούς κόμβους, την επέκταση της λεηλασίας της φύσης με εξορύξεις παντού, επαναρυθμίζοντας την εμπορευματική παραγωγή σε μια διαδικασία συγκρότησης συμμαχιών. Σε αυτές τις περιπτώσεις τα πράγματα παίρνουν το δρόμο τους, αφού τα κράτη και οι συνασπισμοί προβάλλουν την υπέρτατη μορφή βίας που έχουν συσσωρεύσει από το τέλος του τελευταίου πολέμου. Η προβολή του στρατού και των εξοπλισμών στο δημόσιο χώρο μετατρέπει εύκολα τον εθνικισμό σε милитарισμό, σαν κυρίαρχη ιδεολογία, στοχεύοντας στον αφιονισμό ολόκληρης της κοινωνίας, προκειμένου να προετοιμάσει την στάση όλων μας απέναντι στα κανόνια.

Η εναντίωσή μας σε κάθε εθνικιστική και κρατική ιδεολογία θα έπρεπε να ήταν δεδομένη, λόγω του πανανθρώπινου αφηγήματός μας, αλλά δεν είναι, όπως δεν ήταν και στο ιστορικό παρελθόν, γι' αυτό σκοπεύουμε να την επαναλάβουμε. Παρά τις γενικόλογες διακηρύξεις που πηγάζουν από ιστορικά ιδεολογικά αφηγήματα, η στάση μας «Μπροστά στον Πόλεμο» δεν υπήρξε αρκούντως αντιπολεμική, πλην ελάχιστων εξαιρέσεων, που έμειναν συνεπείς με τα νοήματα της κοινωνικής επανάστασης.

Σε αυτές τις «πολεμικές» καταστάσεις αυτό που χαρακτήριζε και χαρακτηρίζει την πολιτική στάση της πλειοψηφίας του κόσμου είναι κυρίως ο στρατοπεδισμός και η παράταξη σε ευρύτερα κρατικά милитарιστικά πολεμικά μπλοκ. Προέρχεται αυτό από την έντονη πίεση που ασκεί η κυρίαρχη ιδεολογία (εθνοκρατισμός), εμφανιζόμενη ως καθολικό φαινόμενο, διαπερνώντας ακόμη και τις

φαινομενικά αντίθετες ιδεολογικές συσπειρώσεις ή μήπως από τον φόβο απομόνωσης μπροστά στην ορμητική βαρβαρότητα του επερχόμενου πολέμου επιλέγοντας τη συμμετοχή σε αυτόν; Η γνώμη μας είναι ότι ισχύουν και τα δύο.

Βρισκόμαστε «Μπροστά στον Πόλεμο» δεν σημαίνει ότι βρισκόμαστε παραμονές του πολέμου, παρά την ένταση των περιφερειακών συγκρούσεων και την στρατοπέδευση. Ο χρόνος υπάρχει για να προετοιμαστούμε και να προετοιμάσουμε τα υποκείμενα, τα υποψήφια σφαγής, για μια άμεση ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ στρατηγική και δράση που να διαπερνά όλα ανεξαιρέτως τα σύνορα. Πράξεις και δράσεις σε αυτή την κατεύθυνση έχουν ήδη εκδηλωθεί είτε με τους λιμενεργάτες στον Πειραιά είτε με τους περίφημους λιμενεργάτες της Γένοβας, ενώ διάχυτο είναι το αντιπολεμικό κλίμα παντού.

Στη φετινή πορεία του Πολυτεχνείου αφού περάσουμε από τη Βουλή και καταλήξουμε στην Πρεσβεία να καταλάβουν ότι είμαστε ή με την κοινωνική επανάσταση ή με τον πόλεμο και τα στρατόπεδα εξουσίας που αυτός δημιουργεί. Και αυτή τη φορά να το εννοήσουμε, κάνοντάς το κτήμα των αποκάτω.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

ΠΟΡΕΙΑ, 17 ΝΟΕΜΒΡΗ, 18:00, ΔΟΜΠΟΛΗ (ΙΩΑΝΝΙΝΑ)

Για πάντα εξέγερση – Για πάντα intifada

52 Νοέμβρηδες μετά, το μήνυμα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου παραμένει επίκαιρο. Σε έναν κόσμο που οι δυνάστες του συνεχίζουν να κυριαρχούν, ενώ οι άνθρωποι της κοινωνικής βάσης απασχολημένοι με το κυνήγι της επιβίωσης, αδυνατούν να αντιδράσουν. Σε έναν κόσμο που εκατέρωθεν οι πολεμικές μηχανές, συνεχίζουν να σπέρνουν τον θάνατο και την καταστολή.

52 Νοέμβρηδες μετά, κοινό νήμα των δύο εποχών παραμένουν οι αντιπολεμικές κινητοποιήσεις. Δύο χρόνια και ένας μήνας έχουν περάσει λοιπόν, από την εισβολή της Χαμάς στα εποικιστικά κμπούτς του Νότιου Ισραήλ, έκτοτε έχουμε δει να εκτελείται μια πραγματική γενοκτονία των παλαιστινίων από το ισραηλινό κράτος, με πρόφαση την διατήρηση της ασφάλειας του. Αυτή η διατήρηση της ασφάλειας φαίνεται να περιλαμβάνει ‘‘ανθρωπιστικές δράσεις’’ όπως, μαζικοί βομβαρδισμοί κατοικημένων περιοχών, βασανιστήρια, στρατόπεδα εξόντωσης, εμπάργκο στην ανθρωπιστική βοήθεια, φυλακισμοί αλληλέγγυων εντός και εκτός Ισραήλ και ένα τεράστιο σύστημα προπαγάνδας που στόχο έχει την κυριαρχία στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης ενός ισραήλ που λειτουργεί ως σταθεροποιητής και εκπρόσωπος των συμφερόντων της δύσης (και προπαντός της Ελλάδας) στην περιοχή παρά ένας αιματοβαμμένος εισβολέας. Ακολούθησε μία σειρά από κατάπαυση πυρών και ανταλλαγές ομήρων αλλά ο στόχος του Ισραήλ παρέμεινε ο ίδιος, η πλήρης εξόντωση των παλαιστινίων. Παράλληλα το κίνημα αλληλεγγύης συνεχίζει δυναμικά φτάνοντας να είναι αντιμέτωπο ακόμη και με τον ίδιο τον IDF. Προσπαθώντας να σπάσει το ναυτικό εμπάργκο που έχει επιβάλλει το Ισραήλ στην λωρίδα της Γάζας, ένας παγκόσμιος στόλος αλληλεγγύης έπλευσε αγέρωχος στην Ανατολική Μεσόγειο, σε μια πράξη αμφισβήτησης της κυριαρχίας του Ισραήλ. Μπορεί αυτή την φορά να μην κατάφερε κανένα πλοίο να καταπλεύσει στην αιματοκυλισμένη Γάζα, είμαστε σίγουροι όμως πως αυτο το κίνημα δεν θα σταματήσει μέχρι να πετύχει τον στόχο του, να φτάσει η ανθρωπιστική βοήθεια στα χέρια των παγιδευμένων παλαιστινίων.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι και η εξέγερση των φοιτητών το ‘73 έγινε σε μια εποχή μεγάλων αντιπολεμικών κινητοποιήσεων κυρίως όσον αφορά τον πόλεμο του Βιετνάμ. Τα αντιμιλιταριστικά και φιλειρηνικά συνθήματα κυριαρχούσαν στους τοίχους του κτιρίου Γκίνη. Οι φοιτητές εκείνης της εποχής, κατανοούσαν ότι όσο οι ισχυροί αυτού του πλανήτη επιδιώκουν να συγκεντρώσουν ακόμα περισσότερη εξουσία, τόσο θα τρέφονται τα κρατικά κανόνια με ανθρώπινες οβίδες. Την απάντηση στα πλάνα των εξουσιαστών την έδωσαν όσοι παρέμειναν στο κτίριο Γκίνη παρά τις απαγορευτικές

διατάξεις της χούντας. Η απάντηση αυτή; Εξέγερση : μαζική, αυθόρμητη, από τα κάτω, οριζόντια, ακομμάτιστη και στον πυρήνα της, αντιεξουσιαστική.

Αυτό που μπορούμε να καταλάβουμε από το πως συγκροτήθηκε αυτή η εξέγερση, είναι ότι σε περιόδους όπου η κρατική καταστολή αυξάνεται και το κυνήγι της επιβίωσης γίνεται η κύρια ασχολία των ανθρώπων, οι πιθανότητες αυθόρμητων και απρόβλεπτων εξεγέρσεων κλιμακώνονται. Στην δική μας εποχή οι ισορροπίες έχουν αλλάξει, έχουν γείρει προς μια ζωή στην οποία ο άνθρωπος, σε μια πλήρη εξατομίκευση του ατόμου στρέφεται προς την προσωπική ανέλιξη και στην αύξηση της παραγωγικότητας του. Πλέον αυτό που προβάλλεται ως ο ιδανικός τρόπος ζωής είναι το hustle και το grind. Τα διαδικτυακά και αλγοριθμικά προωθούμενα πρότυπα, συντελούνται από επίδοξους Andrew Tate και εξυπνάκηδες entrepreneurs, που απευθυνόμενοι κυρίως σε άντρες, σου λένε ότι μπορεί τώρα να ψωνίζεις με το market pass αλλά άμα δουλεύεις αρκετά και άμα αδιαφορείς για τον διπλανό σου, τότε μπορείς και εσύ να ανελιχθείς σε αυτήν την κοινωνική σκάλα, συγκεντρώνοντας ένα πλεόνασμα άχρηστων αγαθών που παράγει ο μοντέρνος καπιταλισμός.

Όσο πιο έντονη γίνεται η επίθεση κράτους και κεφαλαίου απέναντι στο άτομο λοιπόν, τόσο πιο επιτακτικός γίνεται ο κοινωνικός έλεγχος από αυτό-οργανωμένα κινήματα και η αυτοδιαχείριση της ζωής γίνεται μονόδρομος. Οι μεγάλες αφηγήσεις τελείωσαν, το ίδιο και οι κυβερνητικές επιλογές και δρόμοι που θα μπορούσαν να δώσουν μία εφήμερη λύση. Είναι ευθύνη μας να αντισταθούμε στην καπιταλιστική βαρβαρότητα. Από τον αγώνα ενάντια στην υποτίμηση της ζωής μέχρι την κοινωνική διαχείριση της ενέργειας και των αγαθών• να συναντηθούμε στις συλλογικές διαδικασίες στους χώρους εργασίας και στο πανεπιστήμιο• να ξεκινήσουμε συνελεύσεις στις γειτονιές και στις πλατείες• να στελεχώσουμε τα σωματεία βάσης και τους κοινωνικούς μας χώρους. Να αποδείξουμε στην εξουσία ότι δεν υπάρχει ειρήνη, χωρίς δικαιοσύνη. Απέναντι στον εξευτελισμό και την υποτίμηση της ζωής μας, να φτιάξουμε την

κοινωνία μας με τους δικούς μας όρους.

**ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΟΕΜΒΡΗ ΤΟΥ 73
ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ
ΚΑΤΩ Η ΕΞΟΥΣΙΑ**

Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Πορεία 17 Νοέμβρη – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Ο κόσμος αλλάζει με Εξεγέρσεις και Ανυπακοή

Συνηθίζεται όταν ακούμε για την εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973 να δημιουργείται η εικόνα κάποιου γεγονότος μακρινού, που ανήκει σε μία άλλη τελείως εποχή, ενώ ουσιαστικά βρίσκεται μόλις 51 χρόνια πριν. Κι όμως, είναι ακριβώς αυτή η κοινωνική κίνηση ρήξης που δίνει το έναυσμα για ανυπακοή στην εξουσία στο σήμερα. Ιδιαίτερα, σε μία εποχή όπου μοιάζει όλο και πιο δύσκολο η ίδια η κοινωνία να φανταστεί τον εαυτό της σε μία διαφορετική -καλύτερη- θέση απ' ότι τώρα, διαμορφώνοντας συνθήκες ήττας, ιδιώτευσης και εσωτερίκευσης όλων των χτυπημάτων από πλευράς εξουσίας.

Η ολομέτωπη επίθεση και επικυριαρχία Κράτους-Κεφαλαίου σε όλους τους τομείς της Ζωής έχει εμφυσήσει τον φόβο για οποιαδήποτε αντίδραση από την κοινωνική βάση. Μέσω της κρατικής καταστολής, του νομικού οπλοστασίου κι ενός ασφυκτικού καθεστώτος στα πλαίσια της πληροφόρησης και της “ειδησεογραφίας”, η Εξουσία έχει καταφέρει να φτιάξει έναν ανθρωπότυπο φοβισμένο, παραιτημένο, κλεισμένο στον εαυτό του

και στο συνεχές άγχος της καθημερινότητας.

Το αυξημένο κόστος ζωής για βασικά αγαθά όπως η στέγαση, η ενέργεια και η τροφή, ο πόλεμος, η κλιματική κρίση, η έμφυλη βία και το καθεστώς εξαίρεσης παίρνουν τον χαρακτήρα κάτι φυσιολογικού, με τα οποία θα πρέπει να συμβιβαστούμε και να ζούμε μαζί τους. Η αύξηση στους λογαριασμούς ρεύματος τον επόμενο μήνα κατά 150%, από το καρτέλ της αγοράς πάνω στην διαχείριση της ενέργειας, η συνεχόμενη ανθρωποσφαγή στην Παλαιστίνη, οι 2 γυναικοκτονίες μόνο την τελευταία εβδομάδα και οι καταστροφές όπως πλημμύρες, πυρκαγιές, έχουν συγκεκριμένους υπαίτιους και μάλιστα ολόκληρα κοινωνικά, πολιτικά και οικονομικά συστήματα και τρόπους οργάνωσης των ζώων μας.

Μέσα στη συνολική απάθεια-παραίτηση, στην εδραίωση ενός μπλοκ εξουσίας με όρους παντοκρατορίας και ολοκληρωτισμού (Νέος Ποινικός Κώδικας, Καταστολή, Δικαστική διαπλοκή, Μ.Μ.Ε.) έρχεται όλο και πιο έντονα η άνοδος του συντηρητισμού, της Ακροδεξιάς, ως αποτέλεσμα της απουσίας ενός εναλλακτικού πόλου. Αυτή τη διάλυση και συνθήκη εκμεταλλεύεται και η ίδια η Κυριαρχία, προκειμένου να επεκτείνει με χυδαίο, αρκετές φορές, τρόπο τον έλεγχο της στις ζωές μας. Μίας Εξουσίας που επικαλείται μία εθνική ενότητα, όποτε τα βρίσκει έστω και λίγο σκούρα, ενώ συμμετέχει παράλληλα και στους διεξαγόμενους πολέμους έχοντας τα χέρια της βαμμένα με αίμα, όπως στην σφαγή που διεξάγει το Ισραηλινό Κράτος στην Παλαιστινή και στη Μέση Ανατολή ή στην περίπτωση της Ουκρανίας.

Αν κάτι πρέπει να μας μείνει δεν είναι απλά κάποια γιορτή της αποκατάστασης μίας ψευδεπίγραφης δημοκρατίας, αλλά αυτή ακριβώς η συλλογική μνήμη και πράττειν της εξέγερσης, της διεκδίκησης και ανυπακοής. Διότι αυτά είναι που “σπάνε” την φαινομενική παντοδυναμία των δυναστών των ζώων μας.

Η κοινωνία, τα κινήματα, δημιουργούν τις δικές τους απελευθερωτικές δυναμικές, αδιαμελάβητα και εκτός των ορίων της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, αποδεικνύοντας πως η μόνη πραγματική αντιπολίτευση είναι η ίδια η κοινωνία. Η κοινωνική

αυτενέργεια, αλληλοβοήθεια και αυτοοργάνωση, όπως αναδείχθηκε στις πυρκαγιές και στις πλημμύρες (όπως και τώρα στη Βαλένθια), οι μαζικές απεργίες και πορείες για τα εγκλήματα του Κράτους και των εταιρειών, δείχνουν πως ο δρόμος της Αντίστασης χτίζεται συνεχώς κόντρα στη σιγή ιχθύος που προσπαθούν να επιβάλλουν.

Πορεία για την επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου: 17:00, Πολυτεχνείο-Α.Π.Θ.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Πορεία 17 Νοέμβρη (Ιωάννινα) – Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Επετειακό το κλίμα. Η 17η Νοέμβρη, είναι καταρχάς μέρα συνυφασμένη με τον αγώνα που έδωσε μια μερίδα κόσμου που δεν είχε συμβιβαστεί με την πραγματικότητα της καταστολής, της φτώχειας και του κοινωνικού ξεπεσμού, εν ολίγοις της χούντας. Άνθρωποι κατά βάση νέοι που στην συνέχεια πλαισιώθηκαν και από άλλα κομμάτια της κοινωνίας της Αθήνας, αλλά και άλλων περιοχών της Ελλάδας όπως τη Θεσσαλονίκη και τα Γιάννενα, αποφάσισαν πως οι ζωές τους δεν είναι για να χαραμίζονται από ανθρώπους που δεν δίνουν δεκάρα τσακιστή για τους ίδιους και σπέρνουν διχόνοια, βία και εν τέλει θάνατο σε κάθε τι διαφορετικό που δεν τους αρέσει ή που μπαίνει στο δρόμο τους. Εμάς όλα αυτά δεν μας φαίνονται τόσο ξένα ούτε παλιά ούτε αλλόκοτα. Ίσα ίσα, όταν το καλοσκεφτόμαστε, και η πραγματικότητα σήμερα πάνω κάτω ίδια είναι.

Στο εξωτερικό οι ένοπλες συγκρούσεις ήταν και είναι θέμα της

επικαιρότητας. Γι' αυτό και η εξέγερση τότε διαποτιζόταν από αντιπολεμικά συνθήματα και κινητοποιήσεις. Εντελώς συμπτωματικά (;) τόσο το 1973 όσο και τώρα, ο Παλαιστινιακός λαός υφίσταται γενοκτονία από το κράτος του Ισραήλ. Ένας λαός που ξεκληρίστηκε, ξεκληρίζει με την σειρά του έναν άλλον, αποσπώντας του και την τελευταία σπιθαμή ζωτικού χώρου. Ακόμη και μια υποτιθέμενη εκχειρία δεν θα αφήσει τίποτα πίσω της πέρα από συντρίμια, ένα πεδίο τελείως αφιλόξενο για τον εξουθενωμένο, άλλοτε εκτοπισμένο και άλλοτε δολοφονημένο κόσμο της Παλαιστίνης.

Το ίδιο σκηνικό παρατηρούμε και στην Ουκρανία, εκεί όπου μια πιθανή συμφωνία μεταξύ των δύο χωρών δυόμιση και πλέον χρόνια από την έναρξη του πολέμου εν μέσω εθνικιστικού παροξυσμού θα αφήσει πίσω της μια εξαθλιωμένη κοινωνία και μια χώρα μισή, με πόλεις εξαφανισμένες από τον χάρτη, και πολλούς ανθρώπους της νεκρούς. Κάτι παρόμοιο είχε συμβεί και ένα χρόνο μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου, όταν η μάχη μεταξύ δύο κρατών με φιλοδοξίες για επέκταση των συνόρων τους και ισχυρό εθνικό φρόνημα, αυτών της Τουρκίας και της Ελλάδας, άφησε πίσω της πολλούς νεκρούς και μία χώρα στα δύο, με την ευγενική συναίνεση της χούντας, μετά το αποτυχημένο πραξικόπημα που οργάνωσε. Τόσα χρόνια ύστερα, ακόμα να καταλάβουμε ότι ο σωβινισμός γεννά νεκροταφεία.

Στο εσωτερικό της χώρας, οι ανισότητες οξύνονται, η ολιγαρχία επιβάλλει μία καθημερινότητα αβίωτη, τα αστικά κέντρα αργοπεθαίνουν, οι μυρωδιές του καλοκαιριού έχουν δώσει την θέση τους σε αυτές της καμμένης παλέτας και του τηγανισμένου ηλιέλαιου.

Ο εθνικισμός παραμένει το καταφύγιο των ηλίθιων, ανθρώπων που δεν τους απέμεινε τίποτα στη ζωή τους για να είναι περήφανοι, για να βρουν κάποιο νόημα, πέρα από την ιδέα μιας πατρίδας ενωμένης και μιας θρησκείας ακλόνητης, την ίδια στιγμή που στις κοινωνίες μας ο καθένας κοιτάει την βολή του και καταπατάει κάθε ιδέα στον βωμό της προσωπικής του ανέλιξης.

Ακόμα και τώρα επομένως, η ερώτηση παραμένει ίδια : Μέχρι πότε ρε μαλάκες; Μέχρι πότε θα δεχόμαστε να μας βαράνε στο δρόμο επειδή βγάλαμε βόλτα το παιδί μας, μέχρι πότε η αγαπημένη μας συνήθεια θα είναι να ψάχνουμε την τιμή ανά κιλό ενός προϊόντος στο σούπερ μάρκετ; Μέχρι πότε θα αναφωνούμε ευτυχισμένοι και ευτυχισμένες επειδή ο εργοδότης δέχτηκε να δουλεύουμε 40 ώρες την εβδομάδα για να μας δίνει 800€;

Αυτά και άλλα τόσα ερωτήματα λοιπόν που αναλογούν στην εποχή τους, έλυσαν οι φοιτητές που μπήκαν στο Πολυτεχνείο έτοιμοι να έρθουν σε σύγκρουση με το τέρας που ονομάζεται εξουσία, είτε έχει την μορφή του γραβατωμένου πολιτικού αρχηγού, είτε του στρατιωτικού – εθνάρχη, είτε του επόμενου εκατομμυριούχου φιλάνθρωπου.

Οι κύκλοι βίας λοιπόν εσωτερικά και εξωτερικά δεν είναι για εμάς κάτι καινούριο. Όπως καινούρια δεν είναι και η αιτία τους, ολοκληρωτικά καθεστώτα, μεγάλες Ελλάδες/Τουρκίες/Ρωσίες, γενοκτονίες λαών με την πρόφαση της εθνικής άμυνας, φτώχεια και ανέχεια στα πλαίσια της εθνικής ανασύστασης και του κρατικού εκσυγχρονισμού. Με άλλα λόγια τα ίδια και τα ίδια.

Πορεία 17 Νοέμβρη | 18:00, Δόμπολη

51 χρόνια μετά θα πούμε κι εμείς τα ίδια :

ΚΑΤΩ Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΤΩ ΚΑΙ ΤΑ ΚΡΑΤΗ

Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Για να κατεβάσετε την ανακοίνωση πατήστε εδώ [17N_2024](#)

1973-2023: ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΥΚΛΟ ΤΗΣ ΥΠΟΤΑΓΗΣ – Πορεία 17 Νοέμβρη (Θεσσαλονίκη)

1973 2023

ΠΟΡΕΙΑ 17 ΝΟΕΜΒΡΗ
*απέναντι σε όλα όσα μοιάζουν δυνατά,
να τομήσουμε το αδύνατο*

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ ΣΧΟΛΕΙΟ - ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Φέτος συμπληρώνονται 50 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Μία εξέγερση που σηματοδότησε την πτώση του καθεστώτος της δικτατορίας. Μία κοινωνική κίνηση που κατέληξε σε μία ρήξη που σίγουρα τότε δεν φάνταζε και τόσο εφικτή. Ένα γεγονός το οποίο φαντάζει τόσο μακρινό, κι όμως δεν είναι.

Κι αυτό διότι αν κάτι πρέπει να μας μείνει δεν είναι απλά μία κάποια γιορτή της αποκατάστασης μιας ψευδεπίγραφης δημοκρατίας, αλλά η συλλογική μνήμη της εξέγερσης και της διεκδίκησης. Κι αυτά οφείλουμε να ανακτήσουμε στο τώρα σαν συλλογικό πράττειν.

Σε μία συγκυρία, η οποία γίνεται όλο και πιο ασφυκτική για την κοινωνική βάση, η ολοένα και μεγαλύτερη κρατική καταστολή προσπαθεί να εμφυσήσει στο σύνολο της κοινωνίας τον φόβο απέναντι σε οποιαδήποτε αντίδραση. Ο πόλεμος, ο οποίος έρχεται

όλο και πιο κοντά μας τα τελευταία χρόνια, η ακρίβεια, ο εθνικισμός, η κλιματική κρίση και το καθεστώς εξαίρεσης μοιάζουν πλέον σαν κάτι το φυσικό, με τα οποία θα πρέπει να συμβιβαστούμε και να ζούμε μαζί τους. Με τις προταγές του Κράτους και του Κεφαλαίου να μετακυλίζουν το βάρος και την ευθύνη στις πλάτες της κοινωνία, δημιουργείται ένα ειδικότερο πλαίσιο που περικλείει όλα τα παραπάνω σαν ένα φυσικό φαινόμενο. Οι μηχανισμοί του Κράτους και των Αγορών θα πρέπει να είναι οι μόνοι που να μπορούν να ορίσουν το πώς θα ζήσουμε, σύμφωνα πάντα με τις ορέξεις τους.

Αυτό το ειδικό πλαίσιο της καταστολής που έχει δημιουργηθεί, έχει κάνει το κοινωνικό σύνολο να ζει με τον φόβο, την εσωτερίκευση, τον ατομικισμό κι εν τέλει με μόνη αντίδραση τον ολοένα και μεγαλύτερο κοινωνικό κανιβαλισμό. Η ανάθεση, απότοκο του κυρίαρχου συστήματος και οι αυταπάτες που δημιουργεί -Δεξιά και Αριστερά- μέσω των εκλογικών διαδικασιών, το μόνο που σπέρνουν συνεχώς είναι όλο και πιο τεράστια απογοήτευση, που αρκετές φορές οδηγεί στην συντηρητικοποίηση, πέρα από την παραίτηση από τον πολιτικό βίο. Αν κάτι πρέπει να γίνει όλο και πιο σαφές, δεν είναι η ηττοπάθεια. Η συμμετοχή στα πολιτικά δρώμενα δεν αφορά μόνο τις 2 Κυριακές των εκλογών κάθε 4 χρόνια, αλλά ενυπάρχει σε όλες τις πτυχές της καθημερινότητας. Κι εκεί βρίσκεται και αναπλάθεται συνεχώς η άλλη εναλλακτική για το τι ζωή θέλουμε. Μπροστά στη διαρκώς καλπάζουσα απογοήτευση των από τα κάτω, οφείλουμε να αναδείξουμε τις αιχμές και τα περιεχόμενα αγώνα, πέρα και αντίθετα από τα κυρίαρχα αφηγήματα που επικρατούν. Η κοινωνία, τα κινήματα, δημιουργούν τις δικές τους απελευθερωτικές δυναμικές, χωρίς να εγκλωβίζονται σε δίπολα, πολώσεις και εκτός φυσικά των ορίων της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας. Η κοινωνική αυτενέργεια, όπως αναδείχθηκε στις πυρκαγιές και στις πλημμύρες, οι μαζικές απεργίες και πορείες για τα εγκλήματα του Κράτους και των εταιρειών, δείχνουν πως ο δρόμος της Αντίστασης χτίζεται συνεχώς και δεν κάθεται σε ησυχία, παρά την γενικευμένη καταστολή.

Γίνεται όλο και πιο φανερό πως τα δεινά που βιώνουμε τα προκαλεί ο κύκλος της υποταγής που φέρνει την ανάθεση στο επίκεντρο για όλα τα προβλήματα μας. Και σε αυτό δεν υπάρχει γυρισμός, ούτε ψευτοδιλήματα πλέον. Άμα δεν χαράξουμε δρόμους δημιουργικής αντίστασης και αυτοοργάνωσης πέρα από το υπάρχον τότε αυτός ο κύκλος θα διαιωνίζεται και θα καταλήγουμε στην

παραίτηση από κάθε τι που αφορά τις ζωές μας. Γιατί αν υπάρχει κάτι να μας υπενθυμίζει η επέτειος της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, αυτό είναι ότι:

1973: Εκεί που όλα μοιάζαν αδύνατα, γίναν δυνατά

2023: Εκεί που όλα φαίνονται δυνατά, να τολμήσουμε το αδύνατο

Ο κόσμος αλλάζει με εξεγέρσεις

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Πορεία για τα 50 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου:

17:00, Πολυτεχνείο-Α.Π.Θ.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης – Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Σχολείο

**Από τότε και για πάντα, κάτω
η εξουσία – Πορεία 17
Νοέμβρη (Ιωάννινα)**

ΑΠΟ ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ
ΚΑΤΩ Η ΕΞΟΥΣΙΑ

ΠΟΡΕΙΑ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ | 6:00 μ.μ.
ΠΛΑΤΕΙΑ ΗΡΩΩΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ, ΔΟΜΠΟΛΗ
ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Οι εξεγέρσεις του
σήμερα: γραφικότητα ή
αναγκαιότητα;

Πενήντα χρόνια μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου, έχουμε φτάσει σε μια εποχή που η διεκδίκηση θεωρείται γραφική. Ο νεοφιλελευθερισμός έχει σαρώσει τις προηγούμενες ιδεολογικές αντιπαλότητες κι έχει δημιουργήσει μια ασφυκτική καθημερινότητα που κάνει τον κόσμο να αποδρά από την πολιτική. Η συμμετοχή στα κοινά φαντάζει μακρινή και η πίστη στη συλλογική αντίσταση σβήνει. Αυτή η ηττοπάθεια και η αίσθηση αδυναμίας οδηγούν σε μια παθητικότητα, ακόμα και απέναντι σε σοκαριστικά γεγονότα, κάτι που, με τη σειρά του, κλείνει το υποκείμενο στην ιδιωτική του σφαίρα, κάνοντάς το να αναζητά λύσεις για τον εαυτό του. Πολλές φορές αυτό πηγάζει από την πλήρη αδιαφορία για το κοινωνικό σύνολο. Υπάρχουν όμως και οι περιπτώσεις που το άτομο νιώθει παγιδευμένο και προσπαθεί να ξεφύγει, έχοντας χάσει κάθε ελπίδα και μην ξέροντας τι άλλο να

κάνει. Κοινός παρονομαστής στις δυο περιπτώσεις είναι η πεποίθηση ότι δεν υπάρχει εναλλακτική, ότι ο νεοφιλελευθερισμός έχει νικήσει. Σε όλα αυτά, ο κρατικός μηχανισμός λειτουργεί κατευναστικά, υποσχόμενος επιδόματα, δίνοντας προκλητικές εγγυήσεις για εξορθολογισμό και βελτίωση των υποδομών, οι οποίες έρχονται μόνο μετά από κάποιο τραγικό συμβάν, αποτέλεσμα της κακής διαχείρισης και της κρατικής αδιαφορίας. Ας πάρουμε για παράδειγμα τα Τέμπη. Οι κινητοποιήσεις εκείνης της περιόδου ήταν από τις πιο δυναμικές των τελευταίων ετών. Δεν έδειξαν, ωστόσο, την εξεγερσιακή διάθεση άλλων εποχών. Αυτή η κατάσταση φανερώνει μια έλλειψη συνολικής θεώρησης και μια αδυναμία να ξεφύγουμε από τα δίπολα. Αντί η απογοήτευση να μας ωθεί στο να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας, βρισκόμαστε να ζητάμε από το κράτος να κάνει καλύτερα τη δουλειά του.

Ιστορική συνέχεια

Η νοητή γραμμή που ενώνει τα κινήματα των τελευταίων πενήντα ετών με την εξέγερση του Πολυτεχνείου είναι η διαρκής συμμετοχή όλων μας σε διαδικασίες και αγώνες. Αυτή η σύνδεση διαρκώς τείνει να χάνεται, διαρκώς παλεύουμε να την κρατήσουμε ζωντανή. Έχει κάποιο νόημα η σύνδεση αυτή; Υπάρχει όντως ή προσπαθούμε να την εφεύρουμε με το ζόρι; Ας μην ξεχνάμε ότι η εξέγερση του Πολυτεχνείου αποτέλεσε ένα παράδειγμα ισχυρής απάντησης μιας μειοψηφίας σε έναν πιο ισχυρό αντίπαλο. Μπορεί ο δικός μας αντίπαλος να μην είναι η Χούντα, αλλά πλέον ζούμε και σε μια ιστορική στιγμή που δε χρειάζεται μια Χούντα για να ζούμε σε καθεστώς ανελευθερίας.

Παρά την επίφαση δημοκρατίας στην οποία ζούμε, πολλά στοιχεία του τότε καθεστώτος παραμένουν ενεργά και σήμερα. Η αστυνομία έχει δολοφονήσει τρεις Ρομά τα τελευταία δυο χρόνια. Οι μετανάστες ζουν σε απάνθρωπες συνθήκες, στοιβαγμένοι σε καμψς περικυκλωμένα από φράχτες και ελεγχόμενα από κάμερες σε κάθε γωνία. Ο ρατσισμός δίνει και παίρνει σε όλα τα περιβάλλοντα: στην εργασία, στην κατοικία, στο δημόσιο χώρο, στην εκπαίδευση, καθώς οι μετανάστες θεωρούνται «εισβολείς» και

«απολίτιστοι». Η αστυνομία ενισχύεται διαρκώς με νέες προσλήψεις και αναβάθμιση εξοπλισμού. Βρίσκεται παντού και καταστέλλει βίαια. Η ακροδεξιά συσπειρώνεται γύρω από νέα μορφώματα και η ρητορική της ξαναεμφανίζεται στο δημόσιο λόγο. Η ενημέρωση είναι απόλυτα ελεγχόμενη, με τα ΜΜΕ να εξυπηρετούν ξεκάθαρα τα συμφέροντα των χορηγών τους και να βάζουν πλάτη στη δολοφονική πολιτική του κράτους.

Ψωμί – Παιδεία – Ελευθερία – Κάτω το ΝΑΤΟ

Πόσο μακριά βρισκόμαστε από αυτές τις διεκδικήσεις; Το κόστος ζωής έχει γονατίσει τα περισσότερα νοικοκυριά της χώρας. Δουλεύουμε όλη μέρα για να ελπίζουμε στο επίδομα πετρελαίου και το καλάθι του νοικοκυριού προκειμένου να καλύψουμε τις βασικές μας ανάγκες. Για κάθε άπιαστο είδος βγάζουν κι ένα γελοίο pass, επιβραβεύοντάς μας που δε διαμαρτυρόμαστε. Η Παιδεία βαδίζει με γοργά βήματα προς την ιδιωτικοποίηση. Κάποια πτυχία εξισώνονται με απολυτήρια λυκείου, άλλα θεωρούνται άχρηστα αν δεν ακολουθούνται από πανάκριβα μεταπτυχιακά. Σε κάποια σχολεία πέφτουν τα ταβάνια, ενώ κάποιες σχολές πλημμυρίζουν όταν βρέχει. Ξεσπάνε σκάνδαλα παρακολουθήσεων και κατασκοπευτικού υλικού (“Predator”). Η τεχνολογία συνιστά αναγκαιότητα στη ζωή μας, αλλά η χρήση της χωρίς να παραβιαστούν τα προσωπικά μας δεδομένα είναι αδύνατη. Η υπόσταση του ατόμου ως πολίτη δεν υπάρχει: είμαστε αναλώσιμες μηχανές παραγωγής και καταναλωτές. Παράλληλα, η χώρα μας εμπλέκεται άμεσα στους πολεμικούς σχεδιασμούς του ΝΑΤΟ, παραχωρώντας την 112 πτέρυγα μάχης της Ελευσίνας και ενεργοποιώντας τη βάση της Σούδας, μετατρέποντας έτσι την Ελλάδα σε αφετηρία για τον πόλεμο στη Μέση Ανατολή, για να δώσουμε απλά το πιο πρόσφατο παράδειγμα.

Ενέργεια: ένα επίκαιρο παράδειγμα

Εδώ και αρκετά χρόνια έχει ξεκινήσει ένας σχεδιασμός μετατροπής της Ελλάδας σε μπαταρία της Ευρώπης. Ερευνητικά έργα σε στεριά και θάλασσα στοχεύουν στην εκμετάλλευση κάθε ενεργειακού πόρου, είτε με παραδοσιακά μέσα, κάνοντας εξορύξεις, είτε μέσω «πράσινων» επιλογών. Σε όλα αυτά τα

πρότζεκτ, η Ελλάδα υπογράφει συμβάσεις ξεπουλήματος, αδιαφορώντας για τις περιβαλλοντικές καταστροφές, τον αφανισμό των ντόπιων πληθυσμών, την αποκατάσταση του φυσικού τοπίου και τις επιθυμίες των κατοίκων. Να σημειώσουμε, βέβαια, ότι αυτοί οι σχεδιασμοί δεν εγγυώνται κανένα όφελος για τη χώρα. Παράδειγμα είναι ο Πρίνος που εδώ και δεκαετίες δεν έχει επιφέρει καμία ελάφρυνση στον πληθυσμό της Καβάλας. Ο Πρίνος, μάλιστα αποτέλεσε μία από τις πιο σκανδαλώδεις παραχωρήσεις-ξεπουλήματα της Χούντας. Η Χούντα εξυπηρέτησε με κάθε τρόπο το μεγάλο Κεφάλαιο, όπως για παράδειγμα τον Ωνάση, με τον οποίο είχε υπογράψει σύμβαση για την εγκατάσταση διυλιστηρίων στα Μέγαρα. Οι Μεγαρείς, τότε, υπερασπιζόμενοι τον τόπο τους ενάντια στη λεηλασία της φύσης, στάθηκαν απέναντι στο καθεστώς, το οποίο, φυσικά, συντάχθηκε με τον μεγάλο εθνικό ευεργέτη. Κάτι μας λέει ότι η εικόνα της λεηλασίας της φύσης, της εξυπηρέτησης των ισχυρών από την πλευρά του καθεστώτος και της κοινωνίας, από την άλλη, να προσπαθεί μόνη της να αντισταθεί στην καταστροφή, δεν έχει αλλάξει και πολύ μέσα στα χρόνια.

Το αντιεξουσιαστικό πρόταγμα

Μέσα στον τελευταίο αιώνα, τα παραδοσιακά αντικαπιταλιστικά αφηγήματα απέτυχαν να δώσουν λύση στα διαιωνιζόμενα προβλήματα της ανθρωπότητας. Σε πολλές περιπτώσεις, κατέληξαν στον κρατικό καπιταλισμό, με τη φτώχεια, τον πόλεμο και τον περιορισμό της ελευθερίας να παραμένουν. Και στη χώρα μας, φυσικά, κάθε «προοδευτική» και «φιλολαϊκή» πολιτική μέσα στα μεταπολιτευτικά χρόνια πρόδωσε τις ελπίδες των ανθρώπων. Στο σήμερα οι «ειδικοί της επανάστασης» παραγκωνίζονται, καθώς οι σύγχρονες εξεγέρσεις υιοθετούν την οριζοντιότητα και την αντιιεραρχία. Οι Κούρδοι της Ροζάβα και οι Ζαπατίστας της Τσιιάπας δομούν τις κοινότητές τους με αυτά τα χαρακτηριστικά. Τα Κίτρινα Γιλέκα στη Γαλλία και η εξέγερση του 2019 στη Χιλή δεν περίμεναν κάποιο μανιφέστο για να βγουν στο δρόμο και να διεκδικήσουν μια αξιοπρεπή ζωή. Ο προσανατολισμός αυτών των εξεγέρσεων δόθηκε κατά την εξέλιξή τους, όχι εκ των προτέρων.

Η αντίσταση στον τεμαχισμό κάθε κοινωνικού δεσμού και στον ανθρωπότυπο του μοναχικού ιδιώτη θα έρθει μόνο μέσα από συλλογικές διαδικασίες. Πρώτο βήμα είναι η συνάντηση στο δημόσιο χώρο που σαρώνεται από το Κεφάλαιο. Τα εργαλεία για την οικοδόμηση των κοινωνιών μας, οφείλουμε να τα εφεύρουμε εμείς, μέσα από τις διαδικασίες και τους χώρους μας. Κανένα Κοινωνικό Κράτος δε θα μας σώσει. Η διαρκής επίκλησή του εντείνει την αίσθηση ότι είμαστε αδύναμοι-ες απέναντι σε ένα θεσμό ανίκητο και αδιαμφισβήτητο. Το Πολυτεχνείο μας θυμίζει ότι η εξέγερση δεν περιμένει τις ευνοϊκότερες συνθήκες για να ξεσπάσει. Εκεί που νομίζεις ότι όλα είναι μια προσχεδιασμένη ρουτίνα, ότι όλα έχουν προαποφασιστεί για εσένα χωρίς εσένα, μια μειοψηφία έρχεται να σου θυμίσει ότι η διεκδίκηση δεν είναι γραφική και ότι ο δρόμος προς την ελευθερία είναι συλλογικός.

ΔΕΝ ΑΝΑΘΕΤΟΥΜΕ

ΔΕΝ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ

ΠΑΙΡΝΟΥΜΕ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ

Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση